

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oglasila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

Quo iure?

Nikomur se ne sme usiljevati tujščina, nikomur razglasiti, kaj je pravica v inem jeziku, nego ga govori ali kakor je po svojih izjavah pokazal, da ga ume. Ne more se reči, da se pravico izrekajoče in dajajoče oblasti kar skušajo, katera bo prej in natančneje ustregla tej, rekel bi humani zahtevi, vender dobivajo se sodbe in odloki tudi v slovenskem jeziku. To je navaden uvod k opombicam, ki se čujejo vsak dan, in katere blagovolijo naj čitatelji na znanje vzeti v sledečih vrstah.

Kdor stikuje po sodniških aktih, nabaja res mnogo izvirnih slovenskih ukrepov prvega sodnika; kar pa zagleda beli dan pri nadsodnji in se glasi domače, to nikakor ni izvirno; to prve sodnije, podajaje prevode dotičnih viših naredeb, odkrito povedo v svojih intimatih.

Spodnja instanca mora opraviti delo za višje sodišče, ona mora pomagati tistim gospodom, ki so sicer tako radi preostri nad vsakim še tako neznatnim nedostatom prvih sodnikov!

Se je-li kdo že ugloobil v preišljevanje, ali je pa res vezan prvi sodnik storiti, kar mu višji sodnik zaukazuje?

Nemarno je in predrzno dvigati se proti višjim oblastnjam, pa kaka preišljena opazka ne bo od več.

Dva razloga se dasta navesti za dolžnost prvih instanc, da prevajajo naredeb višjih sodišč.

Patent z dne 3. maja 1853 št. 81 d. z. pravi v § 47., da mora vsak, ki zaseda kako mesto pri sodnji, izvrševati posel, po zakonih ali po ukazih svojih prednikov mu izročen, marljivo, brižno in zatajevale lastno korist.

Nadsodnja dá ukaz, da prva instanca prestavi naredbo na jezik, ki ga govorijo stranke, ta ukaz moraš rešiti na ravno naglašeni način, zastaviti ti je pero in mnogo časa porabiti, da ustrežeš ukazu višjega gospoda.

Sodnik, ki ni samo stroj za pisavo, ki le količjak misli, kaj dela, mora se truditi pri takem duhomornem opraviu in mora reči vzlic naznačeni patentovi določbi: Da, dolžnost mi je spolnjevati ukaze od zgoraj, ali ti ukazi morajo vender le imeti kako zakonito podlago in kadar se mi bo pove-

dalo, kateri zakon daje pravico višjim sodiščem, da odlože nekaj opravila na tuja pleča, potem ne bodem godrnjal, postal sem baš sodnik pod tacimi razmerami, moram jih prenašati; sedaj pa sem sodnik, ki se nesem zavezal, ki se celó sposobnim izkazal nesem za tolmača v slovenščini; za-se pišem slovenski. zadevati duha višje sodbe, kdo zna, ali se mi bo to posrečilo in kdo jamči, da bom pogodil pravo, če podajem strankam le duha višje sodbe in ne besedi!

Tem opravičenim premislekom prevajajočega sodnika pridružijo se še marsikateri manipulativni pomisliki, ker nikjer ni določena oblika takim prevodom, niti kako se morajo izdajati glede vnianjosti, podpisov, sodnega pečata i. t. d., delo v sodniški pisarni se podvoji ne samo pri pisanji, marveč tudi pri primeri s konceptom, vse to le zato, ker se višja instanca sam aneče pečatis prevajanjem lastnih sodb.

Ali ti prisegel si izrecno, da boš spolnjeval določbe svojih predstojnikov, vestno in ne mrzé jim, tako pravi na to gospod nadsodnik in to bil bi drugi nekako tudi pozitivni razlog za dolžnost, delati prevode mesto višjega sodnika.

Kdo — odgovarja prvi sodnik — je mislil pri splošni prisegi na take novotarije, katerim ni podlage bilo v zakonih takrat, ko se je storila prisega, in kateri razsojevalec bo mogel obsoditi, da se prisega svoje ne drži, kdor neče prevajati mesto višjega sodišča sodeb in naredb?

Dalje, prisega se tudi nerazrušljivo spolnjevanje zakonov in osobito zakonov temeljnih in zato se pravica vsaj sme uporabiti, katero daje član 7 temeljnih določb izza 21. decembra 1867 v št. 144 d. z. o sodniški oblasti, da se celo o veljavnosti „naredeb“ (v razliko z „zakonom“) sme razmotrivati v postavnem instančnem potu. Kakor vidite, je pravno vprašanje v tej stvari interesantno in zelo zanimivo.

Ojačite se sodniki pa skušajte izvedeti instančnim potom, ali spada v vašo postavno dolžnost prevajanje nadsodniških sodb in odlokov. Saj ni treba hudobnega upora, ne zdražbe na zgoraj! Poročilo se naj naredi utemeljeno, zakaj se vidi

umestno odkloniti zaukazani prevod in poprosi se naj oproščenja, da bi takega ukaza ne bilo treba izvršiti.

Odgovor višjega sodišča vender-le ne bode kar osoren, vsaj lepa beseda najde lepo mesto in če bo rešitev negativna, potem se naredi jednako poročilo in prošnja na justično ministerstvo, kot višjo instanco. Od tam pa upamo, da se bo načeloma rešilo, da prva instanca ni nikak prevojni biro za višja sodišča in če se ne bo odločilo za ukaz, da naj nadsodniška sama podajajo izvirnih razsodeb tudi v drugih jezikih in ne samo v nemščini, izreklo se bo vsaj, da dotični ukazi nadsodišč nima zakonite podlage.

Omenimo še nedoslednosti nadsodniške, ki tiči v tem, da prihajajo ukazi, prevajati le razsodeb in to ne vedno; katerikrat menda dotični referent pozabi na potrební dostavek pri intimaciji drugo-instančne razsodeb.

Odločeb o pritožbah in utokih, ne imajočih oblike razsodeb, pa nadsodišča ne ukazujejo prevajati, če so jim uprav podlaga bili skozi in skozi slovenski spisi. Od kod ta razlika, sam Bog ve?

Pa še jedna nedoslednost zija ti v lice, ko razmotrivaš ravno sproženo prašanje: zakaj nadsodišče, jedno in isto nadsodišče, intimujoč sodbo in odloke najvišjega sodnega dvora v celo slovenskih zadevah nikdar in nikoli ne zapoveduje prevaje v slovenščino?

Menimo, da ga najvišja instanca k temu ne pooblasti in da samo neče nič ukreniti, zakaj pa ne, saj tudi v slučajih svojih razsodeb nema v zakonu nikake podlage, in vender so prevodi zaukazani.

Suči stvar, kakor ti drago, opravičiti je ne moreš. Zategadel je skrajni čas, da se kaj stalnega ukrene, da bode praksa pri vsaki zadevi jedna in ista, jednakomerna in v zakonu upravičena

Državne tajnosti.

Kdor čita nemške liste, sodil bi, da se je tripelaljanca osnovala samo zaradi ohranjenja ljubega miru, da železni kancelar družega bolj ne želi, nego da bi v miru zatisnil svoje oči, ko je dovršil velikansko delo „zjedinjenja Nemčije“. Časopisi navadno imenujejo zvezo srednje-evropskih velevlastij mirovno ligo. Poslednji čas skušajo še celo Rusijo pridobiti mirovni ligi. Potovanje nemškega cesarja

LISTEK.

Slike kazaške.

Na kazaških mogilah.

Češki napisal E. Jelinek, poslovenil Podvidovski.
(Dalje.)

Nesem se varal; Kazak ne zametuje zaslužka malih kopejk. Fedko je prišel; izpregovoril ni skoro niti besede, toda delal izvrstno. Motika njegova je po danem navodu previdno drobila suho zemljo, in poprej, nego sem se nadejal, pokazali so se v globočini kakih 30 centimetrov ostanki človeški — okostje. Ko pa se je zemlja še bolj razpočila, prikazalo se je poleg prvega okostja še drugo okostje. Okostji sta ležali z glavo proti jugovzhodu, torej popolnem v redu. Vladimir Vasilevič, ogledavši si mogili, čestital mi je.

Stoprv na to pričelo se je pravo, najzanimivejše delo. Vsako pest zemlje smo pozorno v roci prebrskali in skrbno pazili, da bi se niti okostje, niti to, kar bi se utegnulo okolu njega nahajati, kako kaj ne pokvarilo. Glej po stoletjih je ta grob

odprt; po tako dolgem pokoji močen mir obeh njegovih biveljev! . . .

Vladimir Vasilevič je po kratkem ogledavanji mrličev odločno izjavil svojo mnenje: „Tu leži mož in žena njegova, katera se je po tedanjem običaji s svojim možem prostovoljno dala pokopati . . .“

In ogledavši še skrbneje ter otipavši kosti manjše okostnice dodal je: „To je bila mlada žena; še v spomladnem cvetu. Ne prisojal bi jej čez dvajset let starosti . . .“

In nadaljevali smo delo, tem zvedaveje, čem odločneje se je izražal Vladimir Vasilevič, da moram najti i reči priložene obema okostnicama.

In v resnici! V prsti razkopane zemlje, na desni strani možke okostnice, našel sem malo posodo prav posebne vrste. Ni bilo težko razjasniti, s katerim namenom je bila ta posoda položena v grob. To je bila ona zgodovinska posoda s hrano, katero so v poganskih časih sorodniki davali mrtvecem v grob „na pot“, da bi na tej dolgej poti ne bili mučeni po gladi. To je bil lep eksemplar — škoda, da je strohnelo dno pri dotiki razpadlo.

Toda mnogo redkeji dobitek našel sem pri manjšej okostnici. Morala je biti to žena krasna in

mož jo je gotovo ljubil. Morda je bila tudi koketka in se je rada dičila z raznovrstnimi rečmi. To so svedočili mali okraski raztreseni po prsti, večjidel od kovine (tudi jedna zelo krasna sponka od srebra in vzlasti okusno napravljena olepšava podobna zapestnici) in dve koščeni mali reči. To so bile znamenite reči in so svedočile o velikej stopnji kulture razvoja prastanovnikov poetične Ukrajine.

Bil sem torej srečen. Tudi v ostalih grobih se je našlo dosti zanimivih rečij, tako da treba našo izpravo nazvati v vsakem oziru uspešno. Vsi smo bili najboljše volje, a nobena šala se ni čula nad razkopanimi grobovi.

Jedini Fedko ni bil vesel. Tožno je preišljeval Kazak in z žalostjo gledal na nas, ki nesmo v grobih ničesar pustili razven — kostij . . .

Zagledal se je molče v te grobe, kakor bi hotel nekaj ugledati.

Zapisavši pa vse, kako smo kaj našli, in zloživši izbrane reči v posebne skrinjice, pohiteli smo zopet zaravnati grobe. V dosti kratkem času so bile okostnice zopet zasute s prstjo a nad njimi so vzrastli novi — kurgani.

(Dalje prih.)

nema drugega namena. Nemški oficijozni se pa tudi na vse mogoče načine laskajo Rusiji pa tudi nekateri ruski listi se že nautušujejo za nemško prijateljstvo. Treznjeji pa že svari pred zvezo z Nemčijo, mej njimi „Denj“, ki Bismarcku nič ne zaupa.

Francoski list „Nouvelle Revue“ je pa te dni objavil zanimiv članek, pod naslovom „Državne tajne“. Mi bi temu članku ne pripisovali nobene važnosti, da ga ni ponatisnil „Journal de St. Petersburg“. Ta ruski oficijozni list ni sicer pridell nobene opomnje, a že to nekaj pomenja, da mu ne odreka osnovanosti. Mi tu priobčimo ta članek v doslovnem prevodu:

Podobno je bilo, kakor bi govor avstrijskega cesarja izvirail iz govora gospoda Tisze. Govor podarja prizadevanja za ohranjenje miru, a prikrito pa cika na neke stvari, o katerih se motiti ne moremo. Mari ni necega nasprotja v tem, da jedni nam položaj skrajno pesimistično slikajo, drugi pa zopet zagotavljajo ohranjenje miru? Ministri skoro slednji dan izražajo bojzani svoje, a vladarji je s svojimi govori kar razženo. Iz vseh teh govorov izvira pa logično neka nezaupnost, katere ni moči premagati vzlic vsem dobrim nameram. Politični svet evropski muči nezaupnost. Rad ali nerad mora prenašati vznemirjenja in skrbi izvirajoče iz te nezaupnosti. To pa ima svoje uzroke, katere morda dobro poznajo v inozemstvu, na Francoskem pa ne, kajti pri nas verjamejo vsem govorom, naj si še tako nasprotujejo. Sedaj bi pa bilo koristno objasniti te uzroke in vse tajne kombinacije.

Dva važna fakta, ki se tičeta občne politike, in sta se izdelala v Berolinu, prouzočata, da inozemski vladarji in ministri ne verujejo, da bi dolgo trajal mir; ti dejstvi sta dva dogovora Nemčije sklenena na jednej strani z Belgijo, na drugej z Rumunijo.

Ta dogovora, o katerih se je govorilo v Brusslju v zbornici poslancev in na Dunaji po povratku Sturdze iz Fridrichsruhe, sta se oficijalno zanimala in od tega časa ostala „mrtvi črki“. Tajna podpora sta konfidencialnej politiki Nemčije v njenih strategičnih načrtih; v Rimu in na Dunaji dobro vedo za ta dogovora in kaka je njijina vsebina.

V Rimu sem zvedel vse podrobnosti. Italijanska diplomacija še ni tako disciplinovanana nemška. Zares znamenita in čudna je organizacija zastopništva v inozemstvu, kakor jo je uredil Bismack. Vsi od poslanika počenši do poslednje osebe pri poslaništvu se pokori danim ukazom, vse že naprej ve, kako se je ravhati. Sedaj je lahko umeti, kake uspehe ima taka organizacija, to tembolj, ker četrt stoletja vodi ta stroj isti načelnik. Italija tudi pod Crispijevo vlado ne more niti sanjati o takej popolnosti. Italijani so preveč lahkomišeljni v taci zadevah in se ne morejo izoguiti skušnjavi, da pri raznih priložnostih izblebetajo, kaj se vrši v višjih sferah. V Rimu izveš, kar ti za nobeno ceno ne povedo v Berolinu.

Rim so po tem tacem dobra tla za razkritja diplomatskih tajnostij. Italija je oficijalno zaveznica Nemčije in tudi spodobno spoštuje „Pickelhaubo“, pa vender pozorno sledi za vsemi kombinacijami diplomatske znanosti Bismarckove in ne zaupa njegovim načrtom. V tem oziru italijanski politiki prekašajo avstrijske, da še celo francoske.

Nezaupnost je že navada pri italijanskih politikih, v tem slučaju so uzrok nezaupnosti nekatera razkritja Bismarcka Crispiju, o katerih ima slednji pomislake.

V Fridrichsruhe neso govorili le o bolgarskih zadevah; kancelar mu je po svoji navadi razkril svoje nazore. Belgija in Holandska bili sta tudi predmet jako lokavi kombinaciji, zavsem praktični z nemškega stališča, a grozni in nepolitični z evropskega stališča, če tudi se je poslednjemu približala italijanska diplomacija.

Uloga kneza Bismarcka pri tem znamenitem shodu ni bila lahka. Pred vsem je hotel napraviti razpor mej Francijo in Italijo. Po besedah samega Crispija si je Bismack silno prizadeval, da bi mu dokazal, da Nemčija nikakor ne misli v slučaju zmage prisvojiti si novega ozemlja, temveč je hoče popolnem prepustiti zaveznikom svojim, zlasti onim, „kateri, kakor ona, mislijo, da bi bilo jamstvo trajnega miru v Evropi, če zgine Francija kot velika država.“

V načelu bi podobno zatiranje moglo ugajati italijanskemu ministru, tembolj, ker so se mu razložile velike koristi te zveze, na katere poprej ni

obračal dovolj pozornosti; kaj pa bode z Belgijo in Holandsko po takej zmagi? (Konec prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 13. julija.

Naučno ministerstvo hoče pomnožiti število učiteljev za nemščino na srednjih šolah v Galiciji za deset. Seveda se za pospeševanje nemščine učni upravi ne zdi nikdar škoda denarja, drugače je pa, kadar gre za kako slovansko šolo ali tudi le paralelni razred. Tu se takoj sklicujejo na slabo finančno stanje države.

Pravna sekcija **Dunajskega** mestnega sveta je sklenila pritožiti se pri učnem ministerstvu zaradi češke propovedi v favoritske župne cerkvi, da bi postopalo proti župniku Firstu, knez nadškofijstvo pa prositi, da postopa proti župniku in propovedniku. Mestni svet bode gotovo pritrdil tema nasvetoma. Radovedni smo, če bode učna uprava ustregla nestrpnim Dunajskim Nemcem. Ko se jeseni snide državni zbor, bodo morda še levičarji zaradi tega Gauča interpelovali, če jim ne bode stvari ugodno rešil. Res zaradi vsake še tako ničeve stvari znaio Nemci napraviti strašen hrup.

„Pesti Naplo“ se poteguje za to, da bi se cesarjevič Rudolf preselil na **Ogersko**. Vsi nadvojvode imajo palače na Dunaji in po družih avstrijskih mestih, primerneje dualizmu bi pa bilo, ko bi je zidali tudi v Budimpešti. Temu bi se kmalu odpomoglo, ko bi kdo opozoril cesarja. Sedaj so nadvojvode povsod, le v Budimpešti ni nobenega, izvemši nadvojvodo Josipa.

Vnanje države.

Sedaj časniki ugibajo, je li **srbska** kraljica res poprosila veliko kneginjo Katarino, da bi car Aleksander se potegnil zanjo. Nekateri trdijo, da je res, drugi zanikavajo. Nemški in srbski listi zatrjujejo, da se vsekako Rusija meša v to stvar. Teta kraljičina, kneginja Morusi, pogostem občuje z ruskim državnim svetnikom in generalnim konzulom v Frankobrodu in poslednji čas je bil nekaj dnij prokurator svete sinode Pobiedonoscev v Wiesbadenu.

Črnogorski knez pojde s princem naslednikom in ministrom Vulčevićem v Peterburg in od tam v Kijev k slavnosti devetstoletnice pokristijanjenja Rusije.

Popov je brzojavil **bolgarskemu** knezu v Kalofer: „V veliki nesreči, ki me je po nedolžnem zadela, je moja jedina tolažba, da ste vi uverjeni o moji nedolžnosti, za kar imam dokaz v pomiloščenju.“ Vladni pristaši vidijo v Popovu še vedno nevarnega nasprotnika in ga zatorej črnijo, kakor morejo. Raznesli so vest, da so ga poslali Radoslavovci in Karavelovci k Battenberžanu, da ga je nagovarjal, da naj se povrne v Bolgarsko in spodi Koburžana. Popov pa ne občuje z opozicijonci in tudi še ni bil ostavil Bolgarske. Vladni pristaši se baje pogajajo v Cankovci. Stambulov bi rad s Cankovci odstranil konservativce iz ministerstva. Cankovci pa hočejo s Stambulova pomočjo pregnati kneza in sami priti na krmilo. Kakor se vidi v Bolgariji stranke intrigujejo diaga proti drugi, vse pa vodi sebičnost.

„Kijevskoje Slovo“ javlja, da bode **nemški** cesar pohodil poleg Peterburga še druga **ruska** mesta, pred vsem Moskvo, Kijev in Odeso. Nam se ta vest ne zdi prav verjetna če tudi ni nemogoča. Noben drug niti ruski niti nemški list ne ve ničesar o tem.

Sedaj je izšlo oficijalno poročilo o bolezni **nemškega** cesarja. To poročilo je sestavil doktor Bergman. Ta zdravnik bil se je sprl z Mackenziejem v Charlottenburgu in so ga na željo cesarjevo bili odstranili izmej zdravnikov, ki so zdravili cesarja. Da izvestje ni po tem takem nepristransko, je čisto naravno. Dr. Bergman le sebe proslavlja in vso krivdo zvrčuje na Mackenzieja. Celo nemški listi obsojajo njegovo izvestje. Dokazano tudi ni v izvestji, da bi bila kaj pomagala operacija, katero so želeli nemški zdravniki, in če že tedaj ni bilo prepozno, ko spoznali raka. To izvestje pač ne dela časti nemškemu učenjakom pa tudi ne nemškej znanosti. — Knez Hohenlohe je pohodil Muhlhausen, kjer so mu vladni pristaši priredili banket. Pozdravil ga je predsednik trgovske zbornice, in namestnik je odgovoril mu v dolgem politično pomenljivem govoru. Rekel je mej drugim: „Če narod zavojuje ali zopet pridobi deželo, jo hoče obdržati. Stori vse potrebno, da jo obdrži. Naredbe, ki se store v ta namen, pa morajo biti tem intenzivnejše, čim bolj si prizadeva sosed pridobiti zopet izgubljeno deželo. Tako smo korakoma prišli do naredbe, ki se tiče potnih listov. Ta naredba se bode razveljavila, kadar je več potrebovali ne bomo. Vlada bode pa storila še druge naredbe, ki pa ne bodo politične, temveč narodnogospodarske. Nemčija po tem takem ne bode prej jenjala, da zavsem odtuji Alžacane od Francozov. Seveda se jej bode to le posrečilo, če Francozi poprej zopet ne zavojujejo izgubljenih dežel.“

Veliki koncert „Glasbene Matice“

dne 8. julija 1888.

(Konec.)

Za konec koncerta izbran je bil Gašpar Mašekov: „Kdo je mar“, veliki moški zbor s sprem-

ljevanjem orkestra, s tenor- in bariton-samospevom in četverospavom. Nekateri strokovnjaki so se pač posmehovali, ko so videli to skladbo na programu in dejali, čemu to zastarelo, iz raznih oper in drugih starih skladb posneto in pomešano. Res je ranjki Gašpar Mašek posebno zadnje dni svojega življenja za majhen zaslužek fabriciral kompozicije in kradel iz družih in svojih skladb, kar mu je le na misel prišlo, za kar mu naj Bog grehe odpusti. Ko so leta 1862. nabrali nekateri narodni glasboljubi *) toliko denarja, da se je razpisalo darilo za najboljšo skladbo na Koseskega pesen: „Kdo je mar?“ je stopil Gašpar Mašek tudi v konkurenco in poslal odboru svojo skladbo, katera se je potem odposlala z drugimi v Prago strokovnjakom v presojo. In glejte, Praški veščaki priznali so darilo Gašpar Maškovemu delu pač z opazko, da ni originalno ali ker je aranžirano s spremljevanjem orkestra in sploh najbolj pravilno zloženo, gre njemu razpisano darilo. Ta skladba ima torej nekoliko historičnega pomena in vsled tega je bilo prav, da se je uvrstila v program, ker se je lahko primerjalo, kak razloček je mej slovenskimi skladbami sedanje dobe in premirano skladbo leta 1862.

Impozantno je bilo videti nastop 150 pevcev, mlada in stara garda, mladeniški obrazi in osivele brade in meni se je milo zdelo, da nesem smel vsled bolehnosti stati mej njimi in sodelovati. Taka truma pevcev menda še nikdar ni pela v redutni dvorani. In zopet je občinstvo z vso pozornostjo sledilo produkciji. Kaj bi tudi ne, skladba je efektivna in posebno za uho nevesčaka zelo prijetna. Menjavajo se zbori s samo in četverospavi, šumeča godba pa podpira pevce ter igra uvod in spremlja posamične komade. Naše pevske sile so znane in slove ne samo v Ljubljani, nego tudi čez mejo naše kronovine. Danes se je zopet pokazala moč moškega zbora, dvorana je bila premajhna za tak zbor; jedrnat glasovi tenoristov in gromčiji glasovi basistov so se čuli, kadar je zaoril predpisani forte ali fortissimo s tako mogočnostjo, da so se šipe tresle. Šlo je vse jako dobro in gospod Fran Pogačnikovo solo nas je vse elektrizovalo. Gosp. Pucihar je bil izvrstno pri glasu in je vrlo dobro izpeljal svo samospev, kar je temvečjega pomena, ker je pred njim pel mojsterski izšolan pevec gosp. Pogačnik. Škoda, da ni gospod Pucihar 20 let mlajši in da ni imel podpore in prilike izvežbati se popolno na konservatorji; s svojim krasnim glasom delal bi furore povsod. Gospod Fran Gerbič pa zasluži največje priznanje za trud in za skrb, s katero je deloval za ta koncert. Njemu pripada velik del veličanskega uspeha tega koncerta. Bodi mu v tolažbo ta sijajen uspeh za vse prestane sitnosti in težave in naj deluje še nadalje tako zvesto in marljivo za prosep naše narodne glasbe. Slava Ti, dragi Franjo, slava Ti, ki se pošteno in neumorno trudiš za domačo glasbo.

Ko smo ustanovili „Glasbeno Matico“, mislil sem pač na to, da mora postati ta zavod vodilni faktor za glasbene zadeve našega naroda. Že takrat mi je hodila misel po glavi, da more to društvo, ako bodo razmere ugodne, aranžirati tudi večje koncerte, ter vabiti v prvi vrsti slovanske glasboumetnike k sodelovanju in na programe postavljati skladbe slovanskih mojstrov. In res prišel je čas, prišla je srečna doba, da se more „Glasbena Matica“ lotiti tega podjetja. Začetek je imel sijajen uspeh na vse strani v gmotnem kakor tudi v umetniškem oziru. Ljubljana sme ponosna biti s tem uspehom in ž njo celi slovenski narod. Zmaga je velikanska. Treba bo nadalje skrbeti za take produkcije in vabiti slovanske umetnike v našo belo Ljubljano, da se zdramijo naši mlačeži in nasprotniki, ki vedno trobijo, da slovenski narod nema bodočnosti, da smo Slovani neotesani, surovi ljudje brez talenta in kulture. Pokažimo, da so Slovani zdaj že toliko izobraženi tudi na glasbenem polji, da se jim ni treba bati konkurence drugih narodov.

Našim rojakom, domorodcem in gojencem „Glasbene Matice“ bodo pa taki koncerti v spodbujajo, ker prvi bodo še z večjim veseljem podpirali naš prvi glasbeni zavod in slednji bodo spodbujeni k pridnemu učenju glasbe, ko bodo čuli eminentne glasboumetnike in videli, kako nautušeno so vsprejeti in počasteni od strani občinstva.

Odbor „Glasbene Matice“ ima v svoji sredi moze, katerim je resna volja delati na vse strani

*) Izraz „nekateri“ tolmačiti je pravo za pravo tako, da je takrat v Ljubljani bivaioči gosp. Jan Lego misel sprožil in denarje nabral. Glavna zasluga je njegova. Uredn.

za razvoj in prospeh društva in narodne glasbe in osobito oni gospod odbornik, ki se je največ zanimal za izvršitev nedeljskega koncerta, ima zdaj zadoščenje, da je vsled njegovega prizadovanja že letos tako srečno pričela „Glasbena Matica“ produkcije v večjem obsegu. Rad bi javil ime tega za slovansko glasbo vedno unetega in delavnega gospoda, pa bojim se, da bi mu to ne bilo po godu.

Sklenem torej svoje poročilo s pozivom na vse rodoljube, da bi ne zamudili podpirati našo „Glasbeno Matico“, temveč da pristopijo vsi nemudoma kot podporni člani, na kar bode društvu mogoče svoj delokrog vedno bolj razširjati.

Vojteh Valenta.

Domače stvari.

— (Umrl) je včeraj zvečer ob 1/8. uri v Šent Vidu na Koroškem v bolnici usmiljenih bratov umirovljeni župnik g. Josip Jerič, ustanovitelj in dosedanj izdajatelj „Slovenca“, katerega je pred 16 leti bil ustanovil s tedanjim stolnim kaplanom Klunom. Pokojni Jerič ustanovil je tudi „Kato-liško tiskarno“ ali bil vsaj ustanovitelj slamnjak, katerega so drugi upotrebljali. Zaradi njegovih pravic do katoliške bukvarne in tiskarne bili so v katoliškega tiskovnega društva obzoru jako burni razgovori in predsednik, prelat dr. Čebašek je baje zaradi tega odložil mesto predsednikovo. Župnik Jerič je že dolgo bolehal, pred kratkim odpotoval je iskat pomoči k usmiljenim bratom v Št. Vid, kjer ga je zadela smrt. Pokojni župnik Jerič bil je dlje časa tudi upravitelj Medijatove hiše. Naj v miru počiva!

— (Na Dobrni) je tamošnji dekan gospod Gajšek dne 9. t. m. praznoval štiridesetletnico duhovniškega pastirovanja svojega.

— (Odvetniška komora za Kranjsko) imela je dne 12. julija t. l. svoj občni zbor, pri katerem so se vršile v prvi vrsti volitve. Izvoljeni so v komorski odbor: Dr. Pfefferer (prononsiran privrženec nemško-liberalni stranki) za predsednika, dr. Moschë za njegovega namestnika, in za odbornike: dr. Munda, dr. Papež, dr. pl. Schrey, dr. pl. Wurzbach in dr. Sajovic. V disciplinarni odbor pa so voljeni: dr. Pfefferer za načelnika, in za odbornike: dr. Mencinger, dr. Sajovic, dr. Munda, dr. Papež, dr. Štempihar in dr. pl. Wurzbach. — Gospod dr. Suppant-schitsch, ki je 24 let vodil komoro in kakor se mora priznati, z redko ljubeznivostjo in nepristranostjo, odložil je svoj častni posel, prisiljen vsled preburnega postopanja nekaterih gospodov, ki so pri tem popolnoma prezrli, da so bili odvetniki na Kranjskem do sedaj še vedno na dobrem glasu, dasi ravno predsednik dr. Suppant-schitsch ni preganjal vsake malenkosti, misleč, da je komora neodvisna in nikakor ne samo disciplinarni organ v rokah tega ali onega višjega sodniškega funkcijonarja. Skrajni čas pa bi bil, da bi se narodni odvetniki združili ter pri prihodnji volitvi izbrali si narodnega predsednika, ker to je vsaj anahronizem — če že družega ne, — da ima advokatska komora v slovenski Kranjski za predsednika trdega Nemca.

— („Zveza slovenskih posojilnic“) ima v nedeljo dne 29. t. m. svoj letošnji občni zbor na Ptui, kar javljamo s pristavkom, da je v posebnih povabilih na posamične posojilnice napačno pisano „dne 19. julija“.

— (Malikovanju konec.) Par tednov trajalo je romanje iz Ljubljane in iz okolice v Dolnice k bukvi, na katere je vzrastla prosta goba, in katere so po vsej sili hoteli napraviti Mater božjo. Ljudje, ki leto in dan ne pogledajo v nobeno cerkev, hodili so k čudesni bukvi svojo radovednost past in pomnoževati številno babjevercev. Nosili so tjakaj in na bukev obešali vence, voščene roke in noge, z molekom v roki plezali okoli bukve, na posled pa svojo „andoht“ pošteno zalivali „pri Miklavu“. No, sedaj je tudi tega humbuga konec, kajti preteklo sredo posekali so bukev, razžgali gobo, požgali vence, voščene roke in noge in srčke pa prinesli v cerkev, samo krčma Miklavova stoji še, kakor poprej. Da nema več toliko pivcev, menda pač ona ni kriva.

— („Zadruga“) je zopet izšla in nam prinesla izkaz o slovenskih posojilnicah koncem 1887. leta. Vseh posojilnic je 28 (na Štajerskem 13, na Kranjskem 9, na Primorskem 2, na Koroškem 4) in štejejo vkupe 13.369 zadrušnikov. Vse posojil-

nice vkupe imajo 2.296.211 gld. hranilnih ulog, izposojenih pa 2.608.192 gld. in denarni promet vseh iznašal je 5.705.382 gld. Po prometni vsoti vrste se posojilnice tako: Mariborska posojilnica 830.786 gld., Celjska 692.362 gld., obrtniška v Ljubljani 483.044 gld., Metliška 396.798 gld., „Kmetiska posojilnica okolice Ljubljanske 360.430 gld., Ptujška 383.778 gld., Vrhniška 280.448 gld., Mozirska 272.094 gld., Ormoška 258.546 gld. itd. Te številke so najboljše priče za posojilnic izredno važnost in korist.

— (Policija Ljubljanska) oziroma stražnik Lovro Orehek prijel je sinoči mladega roparja, 21 letnega Frana Peterko, krojaškega pomagača iz Turjaka. Peterka klatil se je že več dni po Tivolskem gozdu. Preteklo soboto proti večeru povprašal je nekega petošolca: koliko je ura? Ko dijak, nič hudega sluteč uro iz žepa potegne, mu jo Peterka iztrga in zbeži. Drugemu dijaku je siloma odtrgal srebrno verižico. Neki odlčni dami hotel je blizu Tivolskega grada iztrgati zlato teško verižico z medalijonom okovanim z dragimi kameni, v vrednosti do 500 gld. Ko je gospa zaklicala na pomoč, je zbežal. Peterka je vsa dejanja pripoznal in se bode izročil deželnemu sodišču. Ta slučaj zopet kaže, potrebo, da se Tivolski grad priklopi mestu Ljubljanskemu, katero bode potem ondu nastavilo svoje redarje.

— (Povožena) je bila danes dopoldne na južnem kolodvoru 60letna omožena delavka Marija Peternel iz Gorice. Plela je ob železničnem tiru travo, ko jo zaloti stroj in jej zmečka vso levo stran, da je bila takoj mrtva. Odpeljali so jo v mrtvašnico k sv. Krištofu.

— (Menažerija) pri novem učiteljski je vredna, da se obišče. Ne odhkuje se po prevelikem številu, a posamične živali so jako lepe, zlasti lev, tiger, leopard in par družih taci zverin se redkokedaj vidi v tolikej velikosti. Ob 8. uri zvečer je glavna predstava in krmljenje, takrat je tudi najugodnejši čas za obisk.

— (Godbeni klub v Kranji) priredi jutri zvečer ob 8 1/2. uri na vrtu g. Mayrja ml. na korist društva za olepšavo Kranjskega mesta koncert z jako zanimivim vspešnim.

— (S Krškega) se nam piše: Pretekli teden je g. Pečnik v Neviodunski okolici blizu vasi Gorice zopet izkopal več zanimivih starin, in sicer: 1. Velikansko šarico (urno), 68 centim. visoko, obseg njen meri 151 m.; 2. mali lonček s človeškim obrazom; 3. železni ražen in trinog v nekem rimskem grobu; 4. razne skledice (urne). Dalje steklene posodice za solze, več glinastih svetilnic, posebni broši podobni bronasti nakit, več igel in nožev, mnogo denarjev in kostij. Vse to je že odposlal Ljubljanskemu muzeju. Sedaj koplje zasluženi starinar pri Malenicah blizu Čateza, kjer je bila tudi večja rimska naselbina. Gotovo se mu bode zopet posrečilo najti več dragocenih starinskih stvari.

— (Iz Bolca) se nam piše dne 12. t. m.: Danes zjutraj bil je na Predelu in daleč doli dva prsta na debelo sneg, tako da bi bilo možno s Predela do Loga voziti se na sanéh. Do poludne je sneg gotovo izginil. Letos je mesec julij čez vse čuden!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 12. julija. „Norddeutsche Allgemeine“ piše: Na srbske vlade prošnja pozvalo je oblastvo prusko kraljico Natalijo, naj srbskega kraljeviča izroči srbskega kralja pooblaščenca. Kraljica je to odklonila in menda namerava vsak poskus, da bi jej odvzeli kraljeviča, zavrniti s silo. Govori se, da so se v ta namen njeni služniki oborožili. Vladi ne more biti prijetna odgovornost, da bi se srbski notranji spori v Wiesbadenu s sodelovanjem tukajšnje policije reševali. Želeli je torej, da se kraljica srbska, ako se neče klanjati avtoriteti tukajšnjih oblastev, preseli izven Nemčije.

Pariz 12. julija. Zbornica odobrila v današnji seji z 264 proti 219 glasom nujnost predloga radikalne leveice (predlagatelj Lasson), da se imajo takoj odpraviti vse kongregacije zaradi nenravnih dejanj. Potem predlagal je Boulanger ostro napadajoč zbornico, resolucijo, v kateri se republike predsednik pozivlje, da naj razpusti zbornico. Floquet, ostro odgovarjajoč, odklanjal je predlog in hudo obsojal postopanje Boulangerjevo. Slednji je glede osob-

nih napadov Floquetovih mej velikim hrupom izjavil, da je Floquet nesramno lagal. Predsednik je potem izrekel cenzuro Boulangeru, kateri je protestujoč, da se ruši svoboda govora, izjavil, da odloži svoj mandat, ter potem dvorano ostavil. Zbornica je cenzuro vsprejela.

Pariz 13. julija. Zaradi včerajšnjih dogodkov v zbornici bil danes dopoldne mej Floquetom in Boulangerom dvoboj.

Pariz 13. julija. Dvoboj Floquet-Boulangerja. Ko sta se prvokrat udarila, bila sta oba lahko ranjena. Pri drugim spoprijetju bil Floquet malo ranjen v levi prsi, Boulanger v vrat, da je krvavel. Boulanger dozdej ni pustil konstatovati, je li rana težka ali lahka.

Capetown 13. julija. Uhod v rudnik Debeers pri Kimberleyu bil včeraj zvečer ves v ognji. 800 osob, mej njimi mnogo Evropecev, je v rudniku. Bati se je, da je mnogo ljudi uničenih.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

VI. Gospod zbornični svetnik Mihael Pakič poroča, da se je c. kr. okrajno oblastvo v Ljubljani obrnilo do trgovske in obrtniške zbornice s prošnjo, naj poroča o prošnji Antona Kneza, kateri hoče napraviti javno tehtnico na svojem zemljišči na Grosupljem.

Občina Grosuplje šteje 1743 duš ter ima 38 trgovcev in obrtnikov, kateri bi večkrat radi zvedeli teže blaga, ki ga kupujejo in prodajajo. Manjše količine odtehtujejo lahko na svojih trgovinskih tehtnicah, a večje količine pa že ne. Toda vse odtehtavanje je takorekoč brez koristi, ker izkazilni listi o odtehtovanju neso javni listi.

Iz Grosupljega in iz sosednih občin hodijo na semenj v Ljubljano in druge kraje in bi tedaj zelo želeli, ko bi mogli deželske proizvode in blago odtehtovati v Grosupljem. Tudi obiskovalci semnje Grosupljem in bližnjem Šmartnem posluževali bi se radi te tehtnice. Nadalje je poudariti, da je Grosuplje na veliki cesti, po kateri se izvozi tudi iz Novomeškega in Litijskega okraja mnogo blaga v Ljubljano na semenj, na kolodvor, in ker na tej črti ni javne tehtnice, moramo trditi, da je javne tehtnice zelo potreba. Zatorej nasvetuje odsek: Slavna zbornica naj se v svojem poročilu izreče za javno tehtnico na lasti Antona Kneza na Grosupljem. — Predlog se jednoglasno vsprejme.

VII. Gospod zbornični svetnik Anton Klein poroča o sledečem ukazu trgovinskega ministerstva od dne 18. februarja t. l., števil. 1389: „Došla je prošnja, naj se navadne tiskovine, katere nemajo nikakor tiskovnorekarskega značaja artističkih ali literarnih proizvodov, kakor n. pr. šolski zvezki, karte za častitke, cenovniki, naznanila za oddajanje stanovanj, računski blanketi, učni razpregled za učenje itd. izločijo iz obrtnega pojma tiskovnega izdelka in naj se dopusti prodajalcem papirja prodajati jih, ne da bi si zato morali prej izposlovati dopustilo.“

Da se utemelji ta prošnja, navaja se, da so rečene tiskovine kot potrebne v splošnem prometu postale potreben trgovinski proizvod in da jih mnogostranski iščejo pri prodajalcih papirja.

Po zdanjih zakonitih določilih treba je za trgovstvo s takimi tiskovinami izposlovati si obrtnega dopustila na podstavi §. 15., števil. 1. in §. 21. zakona z dne 16. marca 1883. drž. zak. števil. 39 ter je moči uslišati prošnjo, odnosno dopustiti one osebe, ki prodajajo rečene tiskovine, olajšnosti, da jim v to ni potreba izposlovati si posebnega dopustila, samo po naredbi na podstavi §. 24. omenjenega zakona.

Z ozirom na ta določila poziva se v sporazumu s c. kr. ministerstvom notranjih stvari slavna zbornica, da poizve mnenja zadrug v svojem zborničnem okraju ter se sama izjavi, ali bi bilo po nazorih častite zbornice z ozirom na zdanje odnose in potrebe umestno, ne zahtevati obrtnega dopustila za trgovstvo s takimi tiskovinami, katere so določene zgolj potrebam obrta in društvenega življenja.“

(Dalje prih.)

Prošnja.

Podpisani nabiram „Drobtinice za zgodovino slovenskega petja.“ K tem prištevam tudi životopise umrlih slovenskih skladateljev. Do sedaj dobil sem že vse životopise znamenitih umrlih skladateljev le onih od Kocijančiča in Gašparja in Kamila Mašeka še ne. Ker pa pismenim potom ne najdem človeka, ki bi mi spisal životopise omenjenih pokojnikov, tedaj tukaj očitno prosim: naj mi blagovoli kak rodoljub slovenski životopise zgorej imenovanih pokojnikov spisati in uposlati, da se „Drobtinice“ kmalo obelodanijo.

Sv. Bolfenk na Kogu, 8. dan julija 1888.

Fran Rakuša,

Pošta: Ormuž (Štajersko).

načelnik.

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osebe s slabim prebavljenjem, ki trpe na pomanjkanju slasti, napenjanju, tiščanju v želodci in nerednem iztrebljenju, zadobé zopet zdravje, če rabijo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Skatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (31-9)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (331-159)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrto leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 11. julija.

V Brnu: 50, 8, 40, 79, 83.

Tujci:

9. julija.

Pri **Stonu:** Nagy iz Aleksandrije. — Tiser z Dunaja. — Pulzer z Reke. — Wendleunn iz Trsta. — Wilchem z Dunaja. — Dejak iz Pulja.

Pri **Malič:** Lanzmann, Hanol, Wedekind, Zankl z Dunaja. — Reun z Dunaja. — Lukevič iz Trebinja. — Mesliž iz Budimpešte.

Pri **južnem kolodvoru:** Biedermann iz Iglave. — Welte iz Kranja.

Pri **avstrijskem cesarji:** Bergant iz Sele. — Levičnik iz Železnikov.

Umrli so v Ljubljani:

13. julija. Marijd Peternel, delavka, 90 let, bila je na južnem kolodvoru slučajno pri delu.

deželnej bolnici:

9. julija: Anton Planinšek, delavčev sin, 36 ur star, za razširjem pluć.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
12. julija	7. zjutraj	732.3 mm.	10.8° C	m. vzh.	obl.	30.00 mm.
	2. popol.	735.8 mm.	12.4° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	736.2 mm.	10.4° C	sl. vzh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 11.2°, za 7.8° pod normalom.

Dunajska borza

dné 13. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

		včeraj	—	danés
Papirna renta	gld.	80.75	—	gld. 80.80
Srebrna renta	—	82.40	—	82.40
Zlata renta	—	112.45	—	112.30
5% marcna renta	—	96.35	—	96.35
Akcije narodne banke	—	876—	—	875—
Kreditne akcije	—	307.60	—	307.60
London	—	125—	—	125—
Srebro	—	—	—	—
Napol.	—	9.91	—	9.90 1/2
C. kr. cekini	—	5.91	—	5.91
Nemške marke	—	61.25	—	61.22 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	134	gld. 30	kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	165	50	—
Ogerska zlata renta 4%	—	101	55	—
Ogerska papirna renta 5%	—	89	65	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105	50	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120	—	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	127	50	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	10	—	—
Kreditne srečke	—	184	50	—
Radolfove srečke	—	21	25	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	107	50	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	225	50	—	—

Pri učiteljski

velika afriška

MENAZERIJA.

Odprija od 8. ure zjutraj do 10. ure zvečer.

Ob 8. uri zvečer: (477-3)

Predstava in krmljenje.

Oznanilo.

Opominja se, da se imajo direktni davki pri mestni dakeriji v Ljubljani po obstoječih določilih uplačevati v naslednjih obdobjih, in sicer:

1. zemljiški in hišno-razredni davek v 12 mesečnih obdobjih, to je koncem vsakega meseca;

2. davek od hišne najemščine in 5% davek od davka proste najemščine v četrletnih obdobjih naprej, in sicer dne 1. februvarja, 1. maja, 1. julija in 1. oktobra vsakega leta;

3. obrtniški (pridobinski) davek v poluletnih obdobjih naprej dne 1. januarja in 1. julija vsakega leta;

4. prihodninski davek v četrletnih obdobjih koncem marca, koncem junija, koncem septembra in koncem decembra vsakega leta.

Po preteklem plačilnem obdobju se bodo zastale vsote, in ako davek za celo leto vsake davčne vrste več ko 50 gld. znaša, tudi postavne obresti eksekutivno izterjale. (476-2)

Mestni magistrat Ljubljanski.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Pri J. Modic-iv Novi vasi pri Rakeku vsprejme se pod ugodnimi pogoji

učenec

za prodajalnico z mešaním blagom. (488-1)

Malinje,

lesičjekovo moko (Lycopodium), meces-novo gobo, mecesnov trpentin in jetrník

kupuje v vsaki množini (489-1)

dr. Kumpf-ova lekarna v Beljaku.

Proti kašlju in kataru

zlasti pri otrocih; proti hripavosti, zasliženju, vratnim, želodčnim in mehurnim boleznim in scalnih težkotah priporoča se

koroški

Rimski vrelec,

najčistejša alkalična planinska kislica, **priródnó pristna**; neprekosjiva **velečina mizna voda**, ki vina ne črni in je popolnoma brez organskih snovij, žvepleni in jodovih spojin z njihovimi sitnimi stranskimi uplivi.

V Ljubljani ga prodaja **M. E. Supan**, na Dunajski cesti; v **Kranji Fran Doleno**. (479-1)

Pivo v steklenicah

(449-7) prodaja

BIERMAIER v Ljubljani.

Dva trgovska pomočnika

želita svoji mesti premeniti na Gorenjsko ali na Notranjsko. — Oba sta izurjena v trgovini sploh, jeden je tudi v železnini dobro izurjen. (482-2)

Imeni pove upravništvo „Slovenskega Naroda“.

Pomoč

se ponuja pri vseh boleznih, zlasti onih, ki izvirajo iz spridene krvi, nadalje pri padci, živčnih boleznih, nesnih boleznih, plućnih in želodčnih boleznih, naduhi, slabosti, protinu, trganji in pri vseh ženskih boleznih. Trakulja odpravi se v dveh urah z glavo vred, za kar se jamči. Metoda, ki je hura in sigurna, pospešuje se z odličnim in skušenim sredstvom. Obširna poročila pošljejo naj se z naslovom: (346 9)

„Hygiea-Officin“ Breslau II.

Kuverte s firmo

priloge po nizki ceni

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

FRAN CHRISTOPH-ov (474-1)

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh **praktičnih lastnosti** in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče **sam lakirati tla**. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljate barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — **Uzorec lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah**

Dobiva se v Ljubljani pri **FRAN CHRISTOPH**, izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

IVANU LUCKMANN-U.

Radgonska kislá voda

(Radkersburger Sauerbrunn)

Štefanije studenec.

Najčistejši alkalični kislec.

Lastnina J. DELLER-ja v RADGONI.

Glavna zaloga in prodajalnica za Kranjsko izročena je jedino le agenturni in komisijski trgovini

J. Lininger-ja

Rimska cesta števil. 9 v Ljubljani,

kjer se vsprejemajo vsa naročila.

Jednotna cena je, ako se kupi 100 bokalskih steklenic v zabojih po 25 steklenic 16 gld. in 100 steklenic po pol bokala v zabojih po 50 steklenic 11 gld. franko zaboj v Ljubljani.

Manjše število steklenic se ne more naročiti, pač pa se dopošlje, ako kdo želi, kislec za poskušnjo.

Štefanije studenec je oglene kisline in ogleno-kislega natrona najbolj bogata mineralna voda, je čisto alkaličen studenec in je vsled svojih izvanredno dijetelnih in zdravilskih lastnosti najizvrstnejši kislec. Z vinom pomešan je **Štefanije studenec** jako prijetna, hladilna in poživljajoča pijača in se posebno zaradi tega priporoča, ker tudi najkislejše vino spremeni v prijetno, ljubko in sladko okusno pijačo. To se izvrši po posebni ugodni sestavi vode **Štefanije studenca**, po kateri se vinska kislina nevtralizira, to je uniči. S sladkorjem, limonami (citronami) ali raznim sadnim sokom zmešana je voda **Štefanije studenca** prav šampanjen podobna. Vsled velike množine proste oglene kisline in dvojno oglenih kislih soli, posebno dvojno ogleno-kislega natrona je **Štefanije studenec** najboljša namizna pijača, katera se z vso pravico uvrščuje med najboljše kislece cele Evrope.

Štefanije studenec ima kot zdravilo najboljši uspeh pri katarjih želodeca in črev, pri pomanjkanju teka, pri težkotah prebavljanja, pri zaprtji vode vsled prehlajenja, pri zlati žili, pri jetrnih, vrančnih in žolčnih boleznih, pri bledeci, popustni mrzlici in pri drugih živčnih afekcijah.

Dobi se ŠTEFANIJE STUDENEC v znanih specerijskih prodajalnicah v Ljubljani in na deželi.

(319-7)

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.